

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 ὄρας Παναθηνῶν ἀριθ. 9

Αἱ εὐνόμεναι ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφῶν Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ). — Πέτρον Δελκούρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ. (συνέχεια). — Αἰμιλίου Ζολά:
Ο ΝΑΝΤΑΣ, διήγημα. (Συνέχεια).

ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶν ἐξωτερικῶν φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

Σὺ συνέλαβες... τὸν πατέρα σου! (Σελίς 715).

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Πώς τὰ γνωρίζετε ὅλα αὐτά ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἀπλούστατον· ἀπὸ τὸν υἱόν, τὸν κύριον Ἐμερὺ Σουσα.

— Τὸν γνωρίζετε ;

— Πρὸ δύο ἡμερῶν τὸν ἀπήντησα εἰς τὴν αἴτουσαν μιᾶς δεσποινίδος Κοραλίας, ὅπου παίζου. Τῷ ἐδάνεσα μάλιστα μερικά χρήματα, διότι αὐτὸς εἶνε πλέον καταδεκτικὸς ἀπὸ σᾶς. Ἀπόψε τὸν περιμένω νὰ φάγωμεν μαζύ. Καὶ σεῖς δὲν θὰ ἔλτετε ;

Ὁ Λαυρέντιος ἐδέχθη· ἐπεθύμει νὰ πλησιάσῃ τὸν Ἐμερὺ καὶ ν' ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ ὅσα καὶ παρὰ τοῦ κυρίου Στρόγκ.

Ὁ κύριος Στρόγκ ἐδέχθη τοὺς δύο νέους ἐν τῇ κατοικίᾳ του, διεσκευασμένη μετὰ πολυτελείας μᾶλλον ἢ καλαισθησίας· θεράποντες ἐν στολῇ ὑπηρετοῦν.

Ὁ Ἐμερὺ περιποιήθη πολὺ τὸν Λαυρέντιον, ἐπανελάβε δὲ ὅσα εἶχεν εἶπει εἰς τὸν κύριον Στρόγκ.

— Μόνον, ἀγαπητέ Λαυρέντιε, προσέθηκε, θὰ σὲ βλάβῃ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ πατρός μου ὅ,τι ἡ δίκη σου πέρυσιν ἀπεκάλυψε περὶ τοῦ πατρός σου . . . καὶ τὸ ὁποῖον αἱ ἐφημερίδες ἐπανελάβον κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς.

Ὁ Λαυρέντιος συνωφρῶθη καὶ δὲν ἀπήντησε.

— Μπα ! εἶνε γελοῖον, εἶπεν ὁ κύριος Στρόγκ. Ἀλλὰ ἡσυχάσατε, τὰ τὰ διορθώσωμεν αὐτά.

Καὶ ἤρξατο ἀστεϊζόμενος διὰ τὴν ἀτυχίαν τοῦ κυρίου δὲ Μερᾶκ.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ, εἶνε ἀληθές ὅ,τι μοὶ διηγήθησαν σήμερον τὸ πρῶτ ;

— Τί ;

— Φαίνεται ὅτι προσεβλήθη ὑπὸ δύο ἀτόμων τὴν νύκτα ταύτην καθ' ὁδόν.

— Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον ! εἶπεν ὁ κύριος Στρόγκ.

— Δυνάμεθα νὰ πληροφορηθῶμεν, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ.

Πρὶν ἢ μεταβῶσι παρὰ τῇ Κοραλίᾳ, ἔνθα εἶχον ἀποφασίσει νὰ διέλθωσι τὴν ἐσπέραν, μετέβησαν παρὰ τῷ κυρίῳ δὲ Μερᾶκ.

Ἡ εἰδήσις ἦτο ἀληθής· ὁ κύριος δὲ Μερᾶκ εἶχε προσβληθῆ τὴν προηγουμένην νύκτα ὑπὸ δύο λωποδυτῶν· εἶχε δὲ τόσῃ βαρῶς πληγωθῆ, ὥστε ἡ ζωὴ του διέτρεχε κίνδυνον.

Ὁ Λαυρέντιος ἀφῆκε τὸ ἐπισκεπτήριόν του ὡς καὶ τὸ τοῦ Ἐμερῷ. Ἐφαίνετο λίαν τεθλιμμένος διὰ τὸ συμβᾶν· ἐπειδὴ δὲ ὁ κύριος Στρόγκ ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεως αὐτοῦ, τῷ εἶπεν ἐν ὁποίᾳ λεπτῇ θέσει διετέλει πρὸς τὸν κύριον δὲ Μερᾶκ.

— Αὐτὸ μόνον ! εἶπεν ὁ κύριος Στρόγκ· εἶσαι πραγματικῶς πολὺ ἀγατὸς ! . . . αὐτὴ εἶνε μίᾳ ὑπόθεσις τελειωμένη.

Ἡ συνάθροισις παρὰ τῇ Κοραλίᾳ ἦν πολυάριθμος καὶ λαμπρά. Ἡ Κοραλία ὑπεδέχθη τὸν κύριον Στρόγκ καὶ περιποιήθη αὐτὸν ὡς ἄλλοτε τὸν κύριον δὲ Φορμινύ.

Ὁ κύριος Στρόγκ ἔπαιζε μετὰ τῆς ἀπαθείας ἑκατομμυριούχου· οὐδ' ἔχανεν, οὐδ' ἐκέρδιζεν. Εἶτα ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του μετὰ τοῦ Λαυρεντίου, τὴν φορὰν ὅμως ταύτην ἔχασεν. Ὁ χρυσὸς καὶ τὰ χαρτονομίσματα ἐσωρεύοντο ἐνώπιον τοῦ Λαυρεντίου, ὅστις ἤρξατο σκεπτόμενος μήπως ὁ κύριος Στρόγκ ἐπίτηδες ἔχχανεν ἵνα κερδίσῃ αὐτός· ἀλλὰ τὸ ἔμφροντι ὕψος τοῦ Ἀγγλοῦ ἀπεμάκρυνε τὴν σκέψιν ταύτην.

Τέλος, ὁ κύριος Στρόγκ ἀπώλεσεν ὅσα χρήματα εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ, ὁ δὲ Λαυρέντιος ἐξεπλήσσετο βλέπων αὐτὸν δυσαρεστούμενον δι' ἀπώλειαν σχετικῶς ἀσήμαντον διὰ τὸν πλούσιον Ἀγγλον.

— Δὲν εἶνε δι' αὐτό ! εἶπεν ὁ κύριος Στρόγκ. Στενοκοροῦμαι, διότι αὐτὴ ἡ τύχη σας εἰς τὸ παιγνίδιον εἶνε σημεῖον . . . κακόν.

— Μπα ! εἶσθε δεισιδαίμων, κύριε Στρόγκ ;

— Ὀλίγον. Τί τέλετε ; εἶνε ἀδυναμία μου.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Λαυρέντιος ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ κυρίου δὲ Μερᾶκ. Χωρὶς δὲ νὰ τὸ θέλῃ νῆχαιριστήθη ἐνδομύχως.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἠρώτησεν οἶαν αἰσθησθῆναι ἐπροξένησεν ὁ θάνατος οὗτος εἰς τὸ μέγαρον Σουσα.

— Λαμπράν ! εἶπεν ὁ κύριος Στρόγκ· τὸ ἐπληροφόρητην. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία εἶνε λυπημένοι, ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Αἰμιλία καίρει, διότι ἀπηλλάγη ἀπὸ τοὺς καριεντισμοὺς τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου . . . Πλησιάζει ὁ καιρὸς, φίλε μου, διὰ νὰ εἰσέλθῃς τριαμβεύων εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Προαστείου Ποασονιέ.

Ἡ ὑπόσχεσις αὐτῇ δὲν ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἐξεπληροῦτο τόσον ταχέως, διότι ἡ διὰ τὸν Λαυρέντιον ἀποστροφὴ τοῦ Σουσα ἠύξησεν ἔτι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ δὲ Μερᾶκ· ἀλλ' ὁ κύριος Στρόγκ ἐπανελάμβανε πάντοτε :

— Ὑπομονή ! . . . τὰ διορθωτοῦν ὅλα.

Συγχρόνως δὲ ἐξηκολούθει περιποιούμενος τὸν Λαυρέντιον καὶ προσφέρων αὐτῷ τὰς ὑπηρεσίας του.

Ὁ Λαυρέντιος ἤρξατο ἀποδεχόμενος αὐτάς καὶ ἐφαίνετο ἐπαναλαμβάνων τὸν ἄλλοτε βίον, ὃν διήγεν.

Ὁ κύριος Στρόγκ ἔχαιρε διὰ τοῦτο· εἰς Παρισίους δὲν ἐστενοχωρεῖτο πλέον, ἔλεγε μάλιστα ὅτι θὰ ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ διαρκῶς.

Δεκαπέντε ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κυρίου δὲ Μερᾶκ.

Πρῶταν τινὰ ὁ Ἐμερὺ ἀνήγγειλε μετ' εὐχαριστήσεως μᾶλλον ἢ μετὰ δυσαρεσκείας, ἄλλο ἔγκλημα τελεσθὲν, τὴν προηγουμένην νύκτα, εἰς μικρὸν τι μέγαρον

τῆς δενδροστοιχίας Μαρμπέφ εἰς τὰ Ἡλύσια.

Εἰς τὸ μέγαρον τοῦτο κατῴκει νέος τις ἀκόλουθος τῆς Ρωσικῆς πρεσβείας, ὅστις τῷ εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν Πουλχερίαν. Δύο ἄνθρωποι κατόρθωσαν νὰ εἰσέλθωσιν ἐν αὐτῷ· ἐφόνευσαν δὲ τὸν κύριον καὶ τοὺς δύο θεράποντας καὶ ἔκλεψαν ὅ,τι εὔρον ἐν τῷ μεγάρῳ. Ἡ Πουλχερία, ἥτις τὴν νύκτα ταύτην εὐρίσκετο ἐν τῷ μεγάρῳ, ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος.

— Τὴν συνελυπήθησαν σήμερον τὸ πρῶτ, προσέθηκεν ὁ Ἐμερὺ, καὶ ἀπεδέχθη τὰ συλλυπητήριά μου. Εἶνε καλὴ κόρη . . . δὲν ἤξεύρω ὅμως διατί, εἶπε τῷ Λαυρεντίῳ, σὲ μισεῖ μέχρι θανάτου. Εὐθύς ὡς ἤρχισα νὰ τῇ ὀμιλῶ διὰ σέ, μοὶ ἐπέβαλε σιωπὴν καὶ σὲ ἀπεκάλεσεν ἄτιμον καὶ ἄθλιον.

Ὁ Λαυρέντιος ἀνύψωσε μετ' ἀδιαφορίας τοὺς ὤμους. Τί τὸν ἔμελλεν ;

Ἄλλως τε, τοιαῦτα ἐγκλήματα μετὰ κλοπῆς ἐτελοῦντο συχνάκις ἀπὸ τινος χρόνου εἰς Παρισίους.

— Δὲν εἶνε παράδοξον, ἔλεγεν ὁ κύριος Στρόγκ, ἀφοῦ ὁ τόπος αὐτὸς ἔκη τόσον κακὴν ἀστυνομίαν !

Ὁ Λαυρέντιος ἐφαίνετο καταλαμβανόμενος ὑπὸ ἀπογοητεύσεως.

Ὁ κύριος Στρόγκ προσεπάθει νὰ ζωογονῇ αὐτόν.

— Περιμένετε ! ἔλεγεν· ἐργάζονται διὰ σᾶς. Τὰ τελειώσουν ὅλα μετ' ὀλίγον.

Τέλος, ἡμέραν τινὰ, περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου, εἰσῆλθε παρὰ τῷ Λαυρεντίῳ, πλήρης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπε, σήμερον ἀποφασίζεται ἡ τύχη σου. Πιτανὸν τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ κύριος Σουσα νὰ μὴ σὲ ἀποστρέφεται πλέον.

— Πῶς τοῦτο ; ἠρώτησεν ἐκπληκτὸς ὁ Λαυρέντιος.

— Τί σᾶς μέλλει, ἀρκεῖ νὰ γείνη αὐτό. Κάποιος ἐνδιαφερόμενος διὰ σᾶς εἶπεν εἰς τὸν κύριον Σουσα ὅτι δὲν πρέπει νὰ κατηγορῇ τὸ παρελτὸν τοῦ πατρός σας . . .

Ἡ ἀπλῆ αὐτῇ παρατήρησις ἤρκεσε ὡς φαίνεται νὰ τὸν πείσῃ καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὅταν παρουσιασθῆτε εἰς αὐτόν θὰ σᾶς δεκτῇ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

— Εἶνε δυνατόν ; ἐνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἐγειρόμενος. Θέλω ἀμέσως . . .

— Ἄ ! μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ κύριος Στρόγκ, ἡσυχάσατε. Πρέπει πρῶτον νὰ μάτωμεν πῶς ὁ Σουσα ἐδέκτη τὰς παρατηρήσεις .

— Ἀλλ' εἶσθε πρὸ μικροῦ πεπεισμένος ὅτι ἐπέισθη . . .

— Βεβαίως . . . καλὸν ὅμως εἶνε . . .

— Νὰ περιμένωμεν ; Ὀχι. Ἡ ἀβεβαιότης αὐτῇ μὲ κατέβαλε. Πρέπει νὰ τελειώσωμεν. Κακῶς ἴσως ἔπραξα ἀκολουθήσας μέχρι τοῦδε τὰς συμβουλὰς σας. Θὰ μεταβῶ νὰ ἴδω τὸν Σουσα καὶ θὰ ἴδω μεν.

— Ἐπιτρέψατε . . . Σήμερον εἶνε Κυριακὴ καὶ ὁ Σουσα δὲν εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Εἶνε εἰς Πουτώ, τὸ γνωρίζω. Τί μὲ

ἐμποδίζει νὰ ὑπάγω ἐκεῖ. Πρέπει, ὡς εἶπατε, ἢ τύχη μου ν' ἀποφασισθῇ.

Ὁ κύριος Στρόγκ ἐπειράθη νὰ κρατήσῃ τὸν Λαυρέντιον, ἀλλὰ μετὰ μικρὰν σκέψιν :

— Καλῶς· πράξατε ὅπως λέγετε, τῷ εἶπε. Καλὸν εἶνε νὰ κτυπᾷ κανεὶς τὸν σίδηρον τερμὸν. Ὁ Σουσά εἶνε συγκεκινημένος ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν ... Ἴδου εἶνε τέσσαρες ὥραι ...

— Λοιπὸν, ἀναχωρῶ, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Εἶπατέ μοι μόνον μίαν λέξιν περὶ τῆς ἐπισκέψεως καὶ τοῦ προσώπου, τὸ ὅποσον ἔκαμεν αὐτὴν.

— Κατόλου, εἶπεν ὁ κύριος Στρόγκ. Πρέπει νὰ φανῆς ὅτι δὲν γνωρίζεις τίποτε.

— Ἔστω! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· ἄς ἴδωμεν τί θὰ προκύψῃ ἐκ τοῦ διαθήματος αὐτοῦ· θὰ ἔχωμεν πάντοτε τὸν καιρὸν νὰ ἐξηγηθῶμεν.

Καὶ λαβὼν ἄμαξαν μετέβη πάραυτα εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Καθ' ἣν στιγμὴν κατήρχετο τῆς ἀμάξης, ἡ ἀμαξοστοιχία ἔφθανεν, οἱ δὲ ἐπιβάται κατήρχοντο.

Ἀφνης ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκίρτησεν. Εἶδε τὸν Δακολάρ...

Ἄλλ' ἴσως ἠπατάτο. Ἐδραμε κατόπιν αὐτοῦ, ὅστις ἐφαίνεται προσπαθῶν νὰ φύγῃ· ἔφθασε τέλος αὐτὸν καὶ ἐμφανιζόμενος ἐνώπιόν του ἀποτόμου,

— Δακολάρ! ἀνέκραξεν.

Ὁ ἄνθρωπος ἀνεσκίρτησεν. Ἦτο ἐκεῖνος.

Ἦδη ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ὀρμήσει ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ τραχήλου.

— Δυστυχῆς! τί κάμνεις; ἀνέκραξεν ὁ Δακολάρ.

Καὶ δι' ἀποτόμου κινήσεως ἀπηλλάγη τοῦ Λαυρεντίου καὶ ἐστράφη εἰς φυγὴν. Ὁ Λαυρέντιος ἐκυλίσθη χαμαί.

— Συλλάβετε τὸν φονέα! βοήθειαν! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

Ὁ Δακολάρ συνελήφθη καὶ ἐκρατεῖτο. Ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ἀνεγερθῇ.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησαν οἱ περιέρχοι καὶ δύο ἢ τρεῖς κλητῆρες σπεύσαντες.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, εἶνε φονεὺς, κλέπτῃς ... ὁ Δακολάρ, γνωρίζετε αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Ὁχι! δὲν εἶνε ἀληθές! διεμαρτύρητο ὁ Δακολάρ· εἶμαι θύμα ψευδοῦς ὁμοιότητος!

— Θὰ σιωπήσῃς, ἄθλιε! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Δὲν ἐφόνευσες τὴν μητέρα μου... σύ, τὸν ὅποσον κατεδίωξα καὶ συνέλαβα; ἀλλὰ δὲν θὰ διαφύγῃς σήμερον!

Ὁ Δακολάρ ἐπέλιζεν ἐξηγήσεις καὶ παρακλήσεις· ἠτένιζεν ἰκετευτικῶς τὸν Λαυρέντιον καὶ ἐζήτηε νὰ πλησιάσῃ αὐτόν.

— Ὅπισω! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

Ἄλλὰ, παρὰ τὴν τόσῃ σαφῶς ἐκδηλωθεῖσαν τοιαύτην ἀποστροφὴν, ὁ Δακολάρ

κατῳρῶσε νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ εἶπῃ αὐτῷ εἰς τὸ οὖς τὰς λέξεις ταύτας, ἃς μόνος ὁ Λαυρέντιος ἤκουσεν :

— Εἶμαι ὁ Γεώργιος Δαλισιέ, ὁ πατήρ σου!... Εἶπέ ὅτι ἠπατήθης!

ΛΑ'

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσας ὁ Λαυρέντιος ἐκλονίσθη ὡς μέθυσος. Ἦτένισε τὸν Δακολάρ καὶ ἐπέλιξε λέξεις τινὰς ἐπιπλήξεως. Πᾶσαι αἱ ἀναμνήσεις καὶ αἱ ἐντυπώσεις αὐτοῦ ἐσωρεῦοντο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του. Ἡ φωνὴ αὐτῆ, ἡ στάσις, τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ἡ συγκίνησις, ἡ ἠσθάνθη, τὰ πάντα ἔδιδον αὐτῷ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτο ἀληθές.

— Ἄ! ναί, εἶπε τρέμων ἐκ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀποκαλύψεως... Ναί... ἀληθῶς πιστεύω ὅτι ἀπατώμαι... ὄχι! δὲν εἶνε... Δὲν εἶσαι ὁ Δακολάρ.

— Ἄ! τέλος πάντων, εἶπεν ὁ Δακολάρ μειδιῶν, ἀλλ' ἡ ἀπάτη δὲν εἶνε ὀλιγώτερον δυσάρεστος δι' ἐμέ... Ἴδου εἰς τί ἐκτιθεταὶ καθ' ἐκάστην εἰς τίμιος ἄνθρωπος!...

— Πράγματι, βλέπω ἤδη ὅτι ἐπλανήθην, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος τεταραγμένος.

— Εἴτε ἐπλανήθητε εἴτε μὴ, εἶπεν ὁ εἰς τῶν κλητῶν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος θὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν καὶ ἔλθετε ἐκεῖ νὰ ἐξηγηθῆτε.

— Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸν σταθμὸν, εἶπε ψυχρῶς ὁ Δακολάρ· θὰ δώσω πᾶσαν ἐξήγησιν καὶ ἀποδείξω, ὁ δὲ κύριος, προσέθηκε δεικνύων τὸν Λαυρέντιον, θὰ ζητήσῃ πρῶτος συγγνώμην διὰ τὴν πλάνην του.

Οἱ κλητῆρες ὠδήγησαν ἀμφοτέρους εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν. Τὸ πλῆθος εἶχε συρρεῦσει, φωνὴ δὲ γυναικὸς ἠκούσθη λέγουσα :

— Συλλάβετε τον! εἶνε αὐτός... ὁ φονεὺς τῆς δενδροστοιχίας Μαρμπέφ!

Συγχρόνως γυνὴ τις εἰσώρησε διασχίζουσα τὸ πλῆθος.

Ὁ Λαυρέντιος ἐφρικίασεν ἀκούσας τὴν φωνὴν ἐκείνην· ἐστράφη ζωηρῶς καὶ ἀνεγνώρισε τὴν Πουλχερίαν, ἣτις ἐφαίνεται ἐν φοβερᾷ διεγέρσει.

— Ἄ! τέλος πάντων! ἀνέκραξεν.

Καὶ πλησιάσασα τὸν Λαυρέντιον :

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν αὐτῷ, ἄνευ σοῦ θὰ διέφυγε. Σὺ συνέλαβες... τὸν πατέρα σου!

— Σιώπη! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

— Νὰ σιωπήσῃς;... ὦ! ὄχι!... Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐκδίκησίς μου, ἡ χαρὰ μου καὶ δὲν τὴν ἀφίνω! τίς ἤξευρε;... ἡ εὐτυχία μου, διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλη δι' ἐμέ!... Ναί, κύριοι, ἰδού ὁ πατήρ, ὁ Γεώργιος Δαλισιέ... ἰδού ὁ υἱός του, ὁ ὅποιος τὴν συνέλαβεν ἀντὶ νὰ τον ἀσπασθῇ... ἄ! γνωρίζονται καλῶς... καὶ ἀξίζουσι!...

— Σιώπησον ἄθλια! ἐπανέλαβεν ὁ Λαυρέντιος... Εἶνε τρελλή...

— Ἄ! εἶμαι τρελλή! Ἄς με ὀδηγήσουν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ θὰ ἐξηγηθῶ.

Δύο ἄμαξαι ἐκλήθησαν· εἰς τὴν μὲν ἀ-

νῆλθεν ὁ Δακολάρ καὶ ὁ Λαυρέντιος φυλασσόμενοι, εἰς τὴν δὲ ἡ Πουλχερία.

Αἱ δύο ἄμαξαι διηυθύνθησαν οὐχὶ εἰς τὸν πλησίον ἀστυνομικὸν σταθμὸν, ἀλλ' εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας. Καθ' ὁδὸν ὁ Δακολάρ ἐπειράθη νὰ δραπετεύσῃ, ἀλλ' ἐκρατήθη στερεώτερον προσδεθείς.

Ὁ Μούλ· εὐρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἢ μᾶλλον εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἀνακρίσεως—εὐρισκόμενα ἐν τῷ αὐτῷ μετὰ τῆς ἀστυνομίας καταστήματι—ἐνεκα τῶν ὑποθέσεων τῆς Σενναὸς καὶ τοῦ Σαμουὴλ Ριχάρ. Ἡ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως Λουβὲν ἀνακρίσις εἶχεν ἤδη περατωθῇ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς ἠνόησε πάραυτα περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἀνεγνώρισε δὲ ἀμέσως τὸν Δακολάρ. Ἐκ τινῶν λέξεων τῆς Πουλχερίας ἔμαθε τὴν ἐκδίκησιν, ἣτις ἀδυσωπῆτως κατεδίωκε τὸν Λαυρέντιον.

Ἐπλησίασεν αὐτὸν καὶ σφίγγων αὐτῷ τὴν χεῖρα :

— Ταλαίπωρε φίλε, τὸ ἐγνώριζα καλῶς, εἶπε. Τετέλεσται ἤδη! Ἦτο μοιραῖον, ὡς βλέπετε. Εἶνε πατήρ σας... τὸ ἐγνώριζα! Τί νὰ γείνη;

Ὁ Λαυρέντιος ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Μὴ παλαίετε, εἶνε ἀδύνατον, εἶπεν ὁ Μούλ· κύφατε τὴν κεφαλὴν... ἴσως τὸ μέλλον... ἀλλὰ φεῦ! ἐξηφανίσθη τὸ μέλλον, ὅπερ ὠνευρεῦσθε, καὶ ὅπερ νύχόμην διὰ σᾶς.

Δὲν ἀνεμίχθη εἰς τὰ ληφθέντα μέτρα, ἀλλὰ ταῦτα ἐξετελοῦντο καὶ ἄνευ αὐτοῦ· ὁ Δακολάρ ἐνεκλείσθη ἐν τινι εἰρηκτῇ, ὁ Λαυρέντιος ἔμεινεν ἐκεῖ διὰ τὰ περαιτέρω, ἡ δὲ Πουλχερία ὠδηγήθη ἐνώπιον τοῦ ὑπαστυνόμου.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Τέλος]

«— Εἰς μέρος, εἰς τὸ ὅποσον τὸν περιέμενε νεανίς ὥραία.

» Ὁ Μάξιμος ποτὲ δὲν θὰ εἶπῃ τὸ μέρος, εἰς τὸν ὅποσον διήλθε αὐτὰς τὰς ὀλίγας ὥρας, διότι θὰ ἠτίμαζεν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἠγάπα· εἶνε δὲ ἀνίκανος νὰ διαπράξῃ παρομοίαν πράξιν καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται νὰ καταδικασθῇ.

«— Τὰ πάντα βαίνουσι κατ' εὐχὴν· ἄλλοθι δὲν ὑπάρχει.

«— Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ θὰ ὀδηγήσωμεν τὴν δικαιοσύνην νὰ ὑποπτευθῇ τὸν Μάξιμον; ἠρώτησεν ὁ δὲ Βονεϊλ.

«— Αὐτὸ εἶνε ἀπλοῦστατον· τὸ ἀναλαμβάνω ἐγώ.

» Ἐχετε πάντοτε τὸ φιαλίδιον σας;

«— Ἴδού το, εἶπεν ὁ μαρκήσιος παρυσιαῖζων αὐτὸ εἰς τὸν Νικέζ.

«— Καλὰ, ἐπρόσθεσεν ὁ τελευταῖος, ἄς τὸ ἀδειάσωμεν.

«Ὁπερ καὶ ἐγένετο μετὰ τῆς μεγαλει-
τέρας προφυλάξεως.

«— Ἰδοὺ τὸ σχέδιόν μου, εἶπε. Πρέ-
πει νὰ τὸ ἐκτελέσωμεν μετὰ πολλῆς συ-
ναίσεως. Ὁ κόμης δὲ Φερουζὸν ἀπετέθη,
ὡς σὰς εἶπον, ἐντὸς ἀμαξίου, ἐξ ἐκείνων,
τὰ ὁποῖα μεταφέρουσιν ἄμμον. Κατ' αὐ-
τὴν τὴν ὥραν θ' ἀνεκαλύφθη τὸ πτώμα
τοῦ εἰς Παρισίους καὶ ἡ δικαιοσύνη θὰ
ἐπελήφθη ἀνακρίσεων. Ἀναμφιβόλως οἱ
ἱατροδικασταὶ θ' ἀνεύρουν τὴν αἰτίαν τοῦ
θανάτου τοῦ ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει θὰ
τοὺς πληροφορήσῃ ἐγὼ περὶ αὐτῆς.

«Ὡς εἶδατε ἐν τῷ φιαλιδίῳ, τὸ ὅποιον
ἐπιμελῶς ἐπωμάτισα, μένουσιν ἔτι ὀλίγα
σταγόνες τοῦ ὀξέος. Αὐτὸ μὰς χρειάζεται.
Σεῖς θὰ ἐξακολουθήτε νὰ συχναίετε εἰς
τὴν Λέσχην καὶ νὰ ἐπιρρίπτετε ἐπιτη-
δεῖας μομφὰς κατὰ τοῦ Μαξίμου. Μετ' ὀ-
λίγας δὲ ἡμέρας, διὰ τῶν ἐνεργειῶν μου,
πράκτορες ἀστυνομικοὶ θὰ ἐπισκεφθοῦν
τὴν νέαν κατοικίαν τοῦ νεανίου.

«— Καὶ ποῖον θὰ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα
τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς;

«— Θ' ἀνακαλυφθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν
τοῦ τὸ φιαλίδιον αὐτὸ ἐπιμελῶς κεκρυμ-
μένον εἰς κανὲν ἔπιπλον.

«— Καὶ πῶς θὰ γείνη αὐτό;

«— Διὰ τοῦ ἀπλουστεροῦ τρόπου. Οἱ
ἄνθρωποι μου καὶ ἐγὼ θὰ εἰσέλθωμεν εἰς
τὴν κατοικίαν τοῦ φίλου σας καὶ θὰ κρύ-
ψωμεν τὸ φιαλίδιον αὐτό. Ἀκολουθῶντες
θὰ κλέψωμεν μερικὰ πράγματα θὰ ἐγείρουν
καταγγελίαν καὶ θὰ προσπαθῶσιν ἵνα ὁ
πράκτωρ, ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ὑπόθεσιν
αὐτήν, ἀνακαλύψῃ τὸ φιαλίδιον αὐτὸ καὶ
τὸ πέμψῃ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνο-
μίας. Αὕτη θὰ λάβῃ ὑπονοίας, θὰ ζητήσῃ
πληροφορίας περὶ τοῦ Μαξίμου καὶ θὰ
μάθῃ ὅσα ἀνωτέρω εἶπομεν, ὅτι δηλαδὴ
ἀνεχώρησε πρὸ τοῦ κόμητος, καὶ τὰ λοι-
πά. Θὰ τὸν συλλάβῃ καὶ θὰ τὸν φυλακίσῃ
χωρὶς ὁ Μαξίμος νὰ δύναται νὰ ἀποδείξῃ
τὴν ἀθωότητά του.

«— Περιφώνησον! τὸ σχέδιόν σας εἶνε ἄ-
ξιοθαύμαστον.

«Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχωρίσθησαν καὶ με-
τὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Μαξίμος συνελαμβά-
νετο κατηγορούμενος ἐπὶ φόνῳ μετὰ κλο-
πῆς!...

Εὐνόητον συγκίνησιν παρήγαγον ἐν τῷ
κύκλῳ τῶν ἀκρατῶν οἱ τελευταῖοι οὗτοι
λόγοι τοῦ κυρίου Μπουβάρ. Ἐκαστος μετ'
ἀποστροφῆς ἀπεμακρύνετο τῶν δύο ἀ-
θλιῶν ἐπιφωνήσεις ἀδιακόποι ἠκούοντο.
Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀνέμενε σιωπηλὸς τοὺς
βραχίονας ἔχων ἐσταυρωμένους.

— Ἀλλά, παρετήρησαν ἀκραταὶ τι-
νες, ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε τόσο λεπτομε-
ρῆς, ὥστε νομίζει τις ὅτι σεῖς ἐπαίξατε
ὅλα τὰ μέρη. Πῶς ἠδυνήθητε νὰ συλλέ-
ξετε ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα;

Ὁ Μπουβάρ, τοὺς βραχίονας πάντοτε
ἐσταυρωμένους ἔχων, ἀπεκρίθη ἠπίως:

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριοι, πρὶν σὰς
ἀπαντήσω, νὰ ἐρωτήσω τὸν κύριον Νικέζ
ἐὰν ἡ διήγησίς μου εἶνε ἀκριβής.

Καὶ ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν τελευταῖον

τοῦτον, τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς ἀκριβείας.

— Δὲν ἔχω ν' ἀλλάξω λέξιν ἀπὸ τὴν
ἱστορίαν σας, ἀπήντησεν ὁ ἀγύρτης. Διη-
γήθητε τὰ γεγονότα, ὅπως συνέβησαν,
καὶ, ἂν δὲν εἴσθε ὁ διάβολος, ἀπορῶ πῶς
ἐμάθατε ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας,
τὰς ὁποίας ἐγνωρίζαμεν μόνον ὁ μαρκήσιος
καὶ ἐγὼ.

Ὁ κύριος Μπουβάρ μειδιῶν, ἐστράφη
πρὸς τοὺς ἀκρατάς του ἐξήγαγε τοῦ
θυλακίου του δέσμη χειρογράφων καὶ,

— Ἰδοὺ, κύριοι, εἶπε, πόθεν ἤντησα
τὸ μεγαλιέτερον μέρος τῶν πληροφοριῶν,
αὐταὶ μ' ἐβοήθησαν εἰς τὰς ἀνακαλύψεις
μου.

Κ' ἀπευθυνθεὶς πρὸς τὸν Νικέζ, τῷ
εἶπεν:

— Εἶνε αἱ σημειώσεις, κύριε Νικέζ,
δὲν τὰς εἶχατε κρύψει καλά.

Μεθ' ὃ διὰ φωνῆς σοβαρᾶς ὁ ἐπιθεωρη-
τῆς προσέθετο:

— Ἀνήκω, κύριοι, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, καὶ ἡ ἐνταῦθα
παρουσία μου δικαιολογεῖται ὑπὸ τῶν πρὸ
μικροῦ συμβάντων. Ὁ κύριος Περνελέν
πρὸ ὀλίγου σὰς εἶπεν, ὅτι εἰς ἀθῶς, ἀδί-
κως δυσφημισθεὶς εἰς τὰς αἰθούσας αὐτάς,
ἔμελλε ν' ἀποκατασταθῆ, ἐπὶ παρουσίᾳ
μάλιστα τῶν διαβολέων του. Μόνος ἐγὼ
ἠδυνάμην νὰ ἐκτελέσω τὸ ἀρξάμενον ἔρ-
γον καὶ ν' ἀποκαλύψω τὴν διαγωγὴν τῶν
δύο αὐτῶν ἀθλιῶν. Τώρα γνωρίζετε τὴν
ἀληθῆ των ἱστορίαν τὸ μέρος μου ἤδη ἐ-
τελείωσεν ἀναλαμβάνω τὰ ἀστυνομικά
μου καθήκοντα.

Καὶ ποιήσας νεῦμα πρὸς τινὰς τῶν πε-
ριστοιχιζόντων τοὺς δύο κακούργους, προσ-
έθετο πλησιάζων τὸν Νικέζ καὶ τὸν Κά-
ρολον:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, σὰς συλ-
λαμβάνω!

Πάντες ἀπεμακρύνθησαν, ὅπως ἀνοί-
ξωσι διόδον εἰς τοὺς δύο ἐνόχους, συλλη-
φθέντας ὑπὸ ἀστυνομικῶν ὀργάνων.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ,
ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀσφαλείας, ἤσθάνθη
χεῖρα στηριχθεῖσαν ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ἐστράφη.

Ἦτο ὁ κύριος Περνελέν, ὅστις, λαβῶν
αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν ὠδήγησε
παρὰ τῆς κυρίας Μαρῶν, λέγων συγχρόνως:

— Μείνατε ἀκόμη ὀλίγον, ἀγαπητὲ κύ-
ριε Μπουβάρ.

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Οἱ κεκλημένοι ἀπὸ ἐκπλήξεως περιέπι-
πτον εἰς ἐκπληξιν. Ἀφοῦ ἠκούσαν τὴν ἱ-
στορίαν τῶν κατορθωμάτων τοῦ Νικέζ
καὶ τοῦ μαρκησίου, ἀφοῦ παρέστησαν εἰς
τὴν σύλληψιν τῶν δύο κακούργων, ἔμελ-
λον νῦν νὰ γείνωσι μάρτυρες καὶ ἐτέρων
συμβάντων.

Ὁ πρῶτος ὄμιλος διηρέθη εἰς περισσο-
τέρους πάντες συνωμίλουν μετὰ ζέσεως
σκολιάζοντες τὰ συμβεβηκότα. Ὁ νέος κύ-
ριος Δουβουᾶ εὗρισκε τὸ πρᾶγμα παράδο-
ξον, ἀλλόκοτον, καίτοι ἠναγκάσθη νὰ
κλίνῃ πρὸ τῆς ἀληθείας.

Ἡ δεσποινὴς δὲ Λομπρέ περιεστοιχίζετο
ὑπὸ πολλῶν. Ὀμιλοῦν ζωηρῶς περὶ τοῦ

ἀτυχοῦς Μαξίμου καὶ ἐλυποῦντο μὴ-βλέ-
ποντες αὐτόν.

— Ἡ ἐπιθυμία σας θὰ ἰκανοποιηθῆ,
εἶπεν ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ ἀπευθυνόμενος
πρὸς τινὰς τῶν κεκλημένων.

— Πῶς;

— Ὁ φίλος μας Μαξίμος ἀναμένει εἰς
παρακείμενον δωμάτιον τὴν ἔλευσιν τοῦ
πατρὸς του.

— Τοῦ πατρὸς του!

— Ὁ ὅποιος μετέβη νὰ τὸν ὠδηγήσῃ
ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ὁ ἱατρὸς ἔστρεψε τὴν
κεφαλὴν.

— Αἶ! εἶπεν, ἰδοὺ τον.

Οἱ λόγοι τοῦ ἱατροῦ ταχέως ἐκυκλο-
φόρησαν εἰς ὅλους τοὺς κύκλους ἡ περι-
εργία πάντων εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακό-
ρυφον. Ἀμετρος δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς
των, ὅτε εἶδον τὸν κύριον Περνελέν προ-
χωροῦντα καὶ δίδοντα τὸν βραχίονά του
πρὸς τὸν Μαξίμον.

— Τί; μήπως εἶνε υἱὸς τοῦ ἀνακριτοῦ;

Ὁ δικαστὴς, ὑπὸ σοβαρὸν ἦθος κρύ-
πτων τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν χαρὰν του,
παρουσίασε τὸν Μαξίμον εἰς τοὺς συνηγ-
μένους εἰπὼν ἀπλῶς:

— Σὰς παρουσιάξω, κύριοι, τὸν υἱόν
μου, Μαξίμον Περνελέν.

Ἀπαντες ἔτειναν τὴν χεῖρά των πρὸς
τὸν νεανίαν, ἐντελῶς ἀποκαταστάνα τὴν
φορὰν ταύτην.

Ἐνα μῆνα μετὰ τὰ γεγονότα, ἄτινα
ἀνωτέρω ἀφηγήθημεν, ἐτελοῦντο δύο γά-
μοι: τοῦ κυρίου Μαξίμου Περνελέν μετὰ
τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης δὲ Λομπρέ, καὶ
τοῦ κυρίου Γεωργίου Περνελέν, ἀνακριτοῦ
πρὸς τῷ Δικαστηρίῳ τοῦ Σηκουάνα, μετὰ
τῆς κυρίας Νίνας Μαρῶν.

Σεβαστὸς γέρον παρίστατο εἰς τὴν τε-
λετὴν ταύτην. Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ἐ-
πλησίασε τὴν Νίαν καὶ λαβῶν τὴν χεῖρά
της, τῇ εἶπεν:

— Πρὸ εἰκοσι ἐτῶν, ὁπότε ἐξ ἔρωτος
πρὸς τὸν υἱόν μου ἐπράξατε τὴν μεγίστην
τῶν θυσιῶν, ἐνόησα ὅτι εἴσθε γυνὴ ἐν-
τιμος. Σήμερον εἶμαι λίαν εὐτυχής, δυ-
νάμενος νὰ σὰς ἀποκαλέσω κόρη μου καὶ
ν' ἀγαπῶ τὸν ἔγγονόν μου.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐτελεῖτο ἡ
διπλὴ αὕτη τελετὴ, ὁ Κάρολος, ὁ ἐπονο-
μαζόμενος δὲ Βονεῖλ, κατεδικάζετο εἰς θά-
νατον ὑπὸ τοῦ Κακουργιοδικείου τοῦ Ση-
κουάνα. Οἱ ἔνορκοι ἐφάνησαν ἐπιεικέστε-
ροι πρὸς τὸν Νικέζ. Ὁ τυχοδιώκτης κατε-
δικάσθη εἰς πενταετὴ εἰρκτὴν.

Τὴν ἰδίαν ἑσπέραν ὁ Κάρολος, διαφυγὼν
τὴν ἐπιτήρησιν τῶν φυλάκων του, ἐκρεμά-
σθη ἐντὸς τοῦ δωματίου του.

Ὁ κύριος Μπουβάρ, ὅστις κατέστη εἰς
τῶν διεθυντῶν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας,
καὶ ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ ἐπεπλήττοντο σφο-
δρῶς, ἐὰν δὲν μετέβαινον καθ' ἐκάστην
ἑσπέραν ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ὁδοῦ Παυέν,
ὅπως συνομιλήσωσι μετὰ τῶν καλῶν των
φίλων.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ

Μετάφρασις

'Αναστασίας 'Αραβανή.

ΑΙΜΙΔΙΟΥ ΖΟΛΛ

Ο ΝΑΝΤΑΣ

Λεήγημα

[Συνέχεια]

Γ'

Δέκα ἔρρευσαν ἔτη. Μίαν πρώτην ὁ Ναντὰς εὕρισκετο ἐν τῷ δωματίῳ ἐν ᾧ ἄλλοτε ὁ βαρόνος Δανθιλιέ εἶχε τοσοῦτον σκληρῶς ὑποδεχθῆ αὐτόν, κατὰ τὴν πρώτην των ἐκείνην συνέντευξιν. Ἦδη τὸ δωμάτιον τοῦτο ἀνῆκεν εἰς αὐτόν. Ὁ βαρόνος συμφιλιωθείς μετὰ τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ, τοῖς παρεχώρησε τὸ μέγαρον, ἀποσυρθεὶς εἰς μικρὸν οἰκημῶν, κείμενον ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἄκρου τοῦ κήπου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βῶν. Ἐντὸς δεκαετίας ὁ Ναντὰς εἶχε καταλάβει ὑφίστην θέσιν μετὰ τῶν χρηματιστῶν καὶ βιομηχάνων. Ἀναμιχθεὶς εἰς ἀπάσας τὰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις τῶν σιδηροδρόμων, εἰς πάντα τὰ κερδοσκοπικὰ ἔργα τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς Αὐτοκρατορίας, τὰχιστα κατέστη κύριος μεγάλης περιουσίας. Δὲν περιωρίζετο ὅμως ἐνταῦθα ἡ φιλοδοξία αὐτοῦ, ἤθελε νὰ καταστῆ καὶ πρόσωπον πολιτικὸν καὶ κατῴρθωσε νὰ ἐκλεχθῆ βουλευτὴς ἐν τινι νομῶ ὅπου ἐκέκτητο πολλὰ κτήματα. Ἄμα εὐθὺς ἀρικόμενος ἐν τῷ νομοθετικῷ Σώματι, ἐπέβλεψε τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν. Ἐνεκα τῶν ἐδικῶν αὐτοῦ γνώσεων καὶ τῆς εὐγλωττίας του ὅσημέραι προσήγγιζεν εἰς τὸ ποθούμενον. Ἐκτὸς τούτου, δεξιῶς λίαν ἐδείκνυε ἀπόλυτον ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Αὐτοκρατορίαν, καίτοι ἔχων ἐπὶ ζητημάτων οἰκονομικῶν ἀτομικὰς ἰδέας, αἵτινες προὔξενον μέγαν θόρυβον καὶ ἀπησχόλουν πολὺ τὸν Αὐτοκράτορα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Ναντὰς εἶχε πολλὰς ἐργασίας. Εἰς τὰ εὐρέα γραφεῖα, αἵτινα εἶχεν ἰδρύσει ἐν τῷ ἰσογαίῳ τοῦ μεγάρου, μεγάλη ἐπεκράτει κίνησις. Κόσμος ὀλόκληρος ὑπαλλήλων ὑπῆρχεν ἐκεῖ, ἐξ ὧν οἱ μὲν ἔμενον ἀκίνητοι ὀπισθεν τῶν θυρίδων, οἱ δὲ ἐκινούντο πάντοτε ἤχος παρατεταμένος χρυσοῦ ἠκούετο, ὅστις ἐπὶ τῶν τραπεζῶν ἔρρεε δίκην ἠχηρᾶς μουσικῆς, τὸ κύμα τῆς ὁποίας ἐφαίνετο μέλλον νὰ καλύσῃ τὰς ὁδοὺς. Ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ συνωστίζετο μέγα πλῆθος, ἀπεσταλμένοι ἐμπόρων, πολιτικοὶ ἄνδρες, ὀλόκληροι οἱ Παρισιῶν πρὸ τῆς ἰσχύος. Συχνάκις πρόσωπα ὑψηλὰ ἀνέμενον ἐκεῖ ὑπομόνας ἐφ' ὄραν ὄλην. Ἐκεῖνος ἐκάθητο ἐν τῷ γραφεῖῳ του, ἔχων συνδιαλλαγὰς μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, δυνάμενος

νὰ ἐκτείνῃ τοὺς βραχίονας καὶ καταθλίψῃ τὸν κόσμον, ἐκεῖνος ἐπραγματοποιεῖ, τέλος τὸ περὶ ἰσχύος ἀρχαῖον αὐτοῦ ὄνειρον, αἰσθανόμενος ὅτι ἦτο ἡ κινήτικὴ διάνοια κολοσσαίας μηχανῆς κινούσης τὰ βασίλεια καὶ τὰς Αὐτοκρατορίας.

Ὁ Ναντὰς ἐφαίνετο περίφροντις. Ἐσήμανε τὸν κώδωνα, ὁ δὲ θυρωρὸς προσῆλθε.

— Γερμανέ, ἠρώτησε, γνωρίζεις ἂν ἡ κυρία ἐπέστρεψεν;

Οὗτος ἀπεκρίνατο ὅτι ἠγνόει, ὁ δὲ Ναντὰς διετάξεν αὐτὸν νὰ τῷ ἀποστείλῃ τὴν θαλαμηπόλον τῆς κυρίας. Ἄλλ' ὁ θυρωρὸς δὲν ἀπεσύρθη.

— Συγγνώμην, κύριε, ὁ πρόεδρος τοῦ νομοθετικοῦ Σώματος ἐπιθυμεῖ νὰ εἰσέλθῃ.

Τότε ἐποίησατο χειρονομίαν ἀπαρεσκείας, λέγων:

— Εἰσάγαγέ τον καὶ πράξε ὅ,τι σὲ διετάξα.

Τὴν προτεραίαν ὁ Ναντὰς εἶχεν ὠμιλήσει ἐπὶ οὐσιώδους ζητήματος τοῦ προϋπολογισμοῦ, τοσάυτην δ' ἐντύπωσιν εἶχε παράγαγει, ὥστε τὸ ὑπὸ συζήτησιν ἄρθρον ἀπεστάλη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, ὅπως διορθωθῆ, καθ' ὃν τρόπον οὗτος ὑπέδειξε. Μετὰ τὴν συνεδρίασιν διεσπάρη ἡ φήμη ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν παρητήθη καὶ ὅτι ὡς διαδοχος αὐτοῦ ὑπεδεικνύετο ὁ νεαρὸς βουλευτὴς. Ὁ Ναντὰς ἀνύψωνε τοὺς ὤμους οὐδὲν τούτων ἦτο βέβαιον διότι ἢ μετὰ τοῦ αὐτοκράτος συνέντευξις του ἦτο μόνον συνδιάλεξις ἐπὶ ἐδικῶν τινων θεμάτων. Ἐντούτοις ἡ ἐπίσκεψις τοῦ προέδρου τοῦ νομοθετικοῦ Σώματος θὰ ἦτο ἀξιοσημείωτος. Ἀπέβλεπε τὴν μελαγχολίαν, ἀνηγέρθη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν πρόεδρον.

— Ἄ! κύριε δούξ, εἶπε, σὰς ζητῶ συγγνώμην. Ἠγνόουν τὴν ἔλευσίν σας... Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν τιμὴν ταύτην...

Πρὸς στιγμὴν συνωμίλησαν περὶ διαφόρων θεμάτων μετὰ φιλοφροσύνης. Εἶτα ὁ πρόεδρος εἶπεν αὐτῷ, οὐχὶ ὅμως σαφῶς, ὅτι ἦτο ἀπεσταλμένος ἐκ μέρους τοῦ Αὐτοκράτορος ὅπως ἐξετάσῃ αὐτόν, ἂν ἐδέχετο τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν, καὶ ποῖον τὸ πρόγραμμά του. Τότε ὑπὸ τὴν ἀπάθειαν τοῦ προσώπου του ἀνέλαμπεν ὁ θρίαμβος. Τέλος διεπέρα τὴν τελευταίαν βαθμίδα, ἀφικνεῖτο εἰς τὴν κορυφὴν. Ἐν ἔτι βῆμα καὶ πάντες ἐκκλινον πρὸ αὐτοῦ. Ὁ πρόεδρος περαίνων ἔλεγεν ὅτι θὰ μετέβαιεν αὐτοστιγμὴ παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι ὅπως ἀνακοινώσῃ αὐτῷ τὸ συζητηθὲν πρόγραμμα, ὅποταν μικρὰ θύρα ἐπὶ τῶν οἰκημάτων ἀγούσα ἠνεῳγῆ, ἢ δὲ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας ἐφάνη.

— Συγγνώμην, κύριε δούξ...

Χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἤρξατο ἐρωτῶν αὐτήν. Εἶχεν ἐξέλθει ἐνωρίς ἡ κυρία; Εἶπε ποῦ μετέβαινε; Πότε θὰ ἐπιστρέψῃ; Ἡ θαλαμηπόλος δὲν ἀπεκρίνατο σαφῶς, ὡς εὐφύης κόρη μὴ θέλουσα νὰ ριψοκινδυνεύσῃ. Ἠνόησε τὴν ἀθωότητα τῆς θαλαμηπόλου καὶ εἶπεν ἀπλῶς:

— Εὐθὺς ἄμα ἡ κυρία ἐπιστρέψῃ εἶπε ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τῇ ὀμιλήσω.

Ὁ δούξ ἐκπληκτος παρετήρει ἕκ τινος παραθύρου εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ Ναντὰς ἐπανῆλθε πρὸς αὐτὸν ζητῶν ἐκ νέου συγγνώμην. Ἄλλ' εἶχεν ἀπολέσει τὴν ψυχραμίαν του καὶ ἐπέβλεπεν ἀκαταλλήλους λέξεις, αἵτινες ἐξέπληξαν τὸν δούκα.

— Κατέστρεψα τὴν ὑπόθεσιν, ἐφώνησε μεγαλοφώνως, ὅποταν ὁ δούξ ἀνεχώρησε. Τὸ ὑπουργεῖον μοὶ διεξέφυγε.

Κατελήφθη ὑπὸ δυσθυμίας ἦν ἐνίοτε ἡ ὀργὴ διέκοπτε. Πλεῖστα πρόσωπα παρουσιάσθησαν. Μηχανικὸς τις τῷ παρουσίασε λογαριασμὸν σημαντικῶν κερδῶν ἐκ τινων μεταλλείων. Εἰς διπλωμάτης ὠμίλησε περὶ δανείου, ὅπερ γείτων Δύναμις ἐπεθύμει νὰ λάβῃ ἐκ Παρισίων. Διάφοροι ἄλλοι ἔδωκαν αὐτῷ λόγον περὶ εἰκοσι σπουδαίων ὑποθέσεων. Τέλος μέγας ἀριθμὸς συναδέλφων του βουλευτῶν παρουσιάσθη, πάντες ἐπήνουν τὸν λόγον, ὃν χθὲς εἶχεν ἀπαγγεῖλει. Ἐκεῖνος ὑπτιος ἐπὶ τοῦ καθίσματος ἐδέχετο τὸ θυμιάμα τοῦτο, χωρὶς κἂν νὰ μειδιᾷ. Ἐν τοῖς γραφεῖσις ὁ ἤχος τοῦ χρυσοῦ ἐξηκολούθει, ἐκ δὲ τοῦ θορύβου τῶν μηχανῶν ἔτρεμον οἱ τοῖχοι, ὥσει σύμπας ὁ χρυσὸς ἐκεῖνος κατεσκευάζετο ἐκεῖ. Ἠδύνατο διὰ τῶν τηλεγραφημάτων του νὰ ἐνσπεύρῃ τὴν χαρὰν ἢ τὴν ἀπελπισίαν εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς Εὐρώπης. Ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ ἢ ἐπιταχύνη τὸν πόλεμον, ὑποστηρίζων ἢ καταπολεμῶν τὸ δάνειον περὶ οὗ τῷ εἶχον λαλήσει. Εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐκράτει καὶ αὐτὸν τὸν προϋπολογισμὸν τῆς Γαλλίας, καὶ ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀπεφάσιζε ἂν θὰ ἦτο ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἴδου ὁ θρίαμβος: τὰ μάλα μεγεθυθεὶς εἶχε καταστῆ τὸ κέντρον πέριξ τοῦ ὁποίου εἰς κόσμος ἐστρέφετο. Τὸν θρίαμβον τοῦτον ἀπηξίου ἤδη. Ἠσθάνετο ἀηδίαν, κατεῖχετο ὑπ' ἄλλων σκέψεων, ἀνεσκότια εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον. Ὅποταν ἡ φλόξ, ὁ πυρετὸς τῆς κορεσθείσης φιλοδοξίας κατέκαie τὰς ἑαυτοῦ παρειάς, πάραυτα ὠχρία, ὥσει ἀποτόμως, ἐκ τοῦ ὀπισθεν, ψυχρὰ χεῖρ ἤγειρε τὸν τράχηλον αὐτοῦ.

Δύω ὄραι εἶχον παρέλθει, ἡ δὲ Φλαβία δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει. Ὁ Ναντὰς ἐκάλεσε τὸν Γερμανὸν καὶ ἔπεμψεν αὐτόν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ κυρίου Δανθιλιέ, ἵνα ἴδῃ ἂν ὁ βαρόνος ἦτο ἐκεῖ. Μείνας μόνος, ἤρξατο βαδίζων ἐν τῷ γραφεῖῳ του, μὴ θέλων νὰ δεχθῆ οὐδένα ἄλλον τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἠῤῥαυεν ἡ ἀνησυχία του. Ἀναμφιβόλως ἡ σύζυγός του θὰ ἦτο εἰς συνέντευξιν τινα. Ἴσως εἶχεν ἐπαναλάβει σχέσεις μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Φονδέτ, ὅστις διετέλει ἤδη ἐν χρεῖα πρὸ ἐξ μηνῶν. Ὄντως, ὁ Ναντὰς ἐμάχετο ὅπως μὴ καταστῆ ζηλότυπος: ἐπὶ δέκα ἔτη εἶχεν ἀκριβῶς τηρήσει τὴν μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ συμφωνίαν ἐκείνην μόνον ἔλεγε, δὲν ἤθελε ν' ἀποβῆ γελοῖος. Ποτὲ δὲν θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὴν σύζυγόν του νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ὑπόληψιν καθιστάνουσά αὐτὸν περιγελῶν πάντων. Καὶ ἡ ἰσχύς ἐγκατέλιπεν αὐτόν, διότι τὸ συζυγικὸν αἶσθημα, ὅπερ ἀπαιτεῖ σεβασμὸν, τοιαύτως ἀνησυ-

χίας προϋξέειν αὐτῷ, οἷας δὲν εἶχεν αἰσθανθεὶ οὐδὲ κατὰ τὰς ἀπαρχὰς τῆς συναθροίσεως τοῦ πλοῦτου του, τότε ὁπότεν τὰ πάντα ἐρριφοκινδύνευεν.

Ἡ Φλαβία εἰσῆλθεν εἶχε ἀποβάλλει μόνον τὸν πῖλον καὶ τὰς περιχειρίδας τῆς. Ὁ Ναντὰς διὰ φωνῆς τρεμούσης εἶπεν αὐτῇ ὅτι θὰ μετέβαινεν εἰς τὰ δωμάτια τῆς ἂν τῷ ἀνήγγελλε τὴν ἐπιστροφήν τῆς. Ἄλλ' ἐκείνη, χωρὶς νὰ καθήσῃ, με ἐπισπεῦδον ὕψος πελάτιδος, ἐποίησατο χειρονομίαν προκαλοῦσα αὐτὸν νὰ ἐπιταχύνη.

— Κυρία, εἶπεν ἐκεῖνος, εἶνε ἀνάγκη πλέον νὰ ἐξηγηθῶμεν . . . Ποῦ εἴσθε σήμερον τὸ πρωὶ ;

Ἡ τρέμουσα φωνὴ τοῦ συζύγου τῆς, ἡ ἀπότομος ἐκείνη ἐρώτησις ἐξέπληξαν αὐτὴν σφόδρα.

— Ὅπου ἤθελον, ἀπεκρίνατο ψυχρῶς.

— Καὶ τοῦτο ἀκοιθῶς δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γείνη πλέον, ὑπέλαβε κάτωχρος. Ἐνθυμεσθε βεβαίως τί σὰς εἶπον ἄλλοτε, ὅτι δὲν θὰ ὑπομείνω τὴν ἐλευθερίαν αὐτὴν τὴν ὁποῖαν σὰς ἀφῆκα, νὰ μεταχειρισθῆτε κατὰ τρόπον ἀτιμάζοντα τὸ ὄνομά μου.

Ἡ Φλαβία ἐμειδίασε περιφρονητικῶς.

— Ἀτιμάζοντα τὸ ὄνομά σας, κύριε . . . ἀλλὰ τοῦτο ἀποβλέπει ὑμᾶς, εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν θὰ ἐπανέλθωμεν τώρα, συνεζητήθη ἄλλοτε.

Ὁ Ναντὰς τότε μανιώδης προεχώρησε πρὸς αὐτὴν, ὡστε ἤθελε νὰ τὴν κτυπήσῃ, ψελλίζων.

— Δυστυχῆς, ἔρχεσθε ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ κυρίου δὲ Φονδέτ . . . Ἐχετε ἐραστήν, τὸ γνωρίζω.

— Ἀπατάσθε, ἀπεκρίνατο ἐκείνη χωρὶς νὰ ὀπισθοδρομήσῃ πρὸ τῆς ἀπειλῆς αὐτοῦ, οὐδέποτε ἐπανεῖδον τὸν κύριον δὲ Φονδέτ . . . Ἄλλὰ καὶ ἂν ἔχω ἐραστήν δὲν δικαιούσθε νὰ μ' ἐπιπλήξτε. Τί τοῦτο δι' ὑμᾶς; Ἐλησμονήσατε λοιπὸν τὰς συμφωνίας μας ;

Πρὸς στιγμὴν ἐξηκόντισε κατ' αὐτῆς βλοσυρὰ βλέμματα. Εἶτα ἐν λυγμοῖς καὶ ἐξομολογούμενος τὸ ἐπὶ χρόνον τοσοῦτον συγκρατηθὲν πάθος του, ἐκραύγασε πίπτων εἰς τοὺς πόδας τῆς :

— ὦ! Φλαβία, σὰς ἀγαπῶ !

Ἐκείνη, ὀρθία ἰσταμένη, ἀπεμακρύνθη, διότι ὁ Ναντὰς ἤγγισε τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτός τῆς. Ἄλλ' ὁ δυστυχῆς, τείνας τὰς χεῖρας καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων συρόμενος παρηκολούθει αὐτὴν.

— Σὰς ἀγαπῶ, Φλαβία, ὡς παρὰ φρον σὰς ἀγαπῶ . . . Ἄγνοῶ πῶς συνέβη τοῦτο. Σὰς ἀγαπῶ πρὸ χρόνου ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ πάθος τοῦτο με ἐκυρίευσεν ὀλόκληρον. ὦ! ἠγωνίσθη, ἔκρινα τὸν ἔρωτα τοῦτο ἀνάξιον ἐμοῦ, ἀνεπόλουν τὴν πρώτην ἡμῶν συνδιάλεξιν . . . Σήμερον ὅμως ὑποφέρω πολὺ, πρέπει νὰ σὰς ὀμιλήσω . . .

Ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μακρὸν. Τὸ οἰκοδόμημα τῶν ἑαυτοῦ ἰδεῶν κατεθραύετο. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις εἰς μόνον τὴν ἰσχὺν ἐπίστευεν, ὅστις ὑπεστήριζεν ὅτι ἡ θέλησις εἶνε ὁ μόνος μοχλὸς δι' οὗ δύναται τις ν' ἀνυψώσῃ τὸν κόσμον, κατέπι-

πτε συντετριμμένος, ἀσθενὴς ὡς παιδίον, ρίψασπις πρὸ μιᾶς γυναικὸς. Τὸ πᾶν ἤδη θὰ εἶδεν, καὶ τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ θέσιν καὶ τὰ πλοῦτη, μόνον ὅπως ἡ γυνὴ ἐκείνη διὰ φιλήματος εἰς τὸ μέτωπον τὸν ἀνεγείρη. Τὸν θρίαμβον αὐτοῦ κατέστρεψεν ἡ γυνὴ αὐτὴ. Δὲν ἤκουε πλέον τὸν χρυσὸν ἠχοῦντα ἐν τοῖς γραφείοις, δὲν ἐνεθυμεῖτο πλέον τοὺς ἐπισκέπτας αὐτοῦ, ἐλησμονεῖ ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Αὐτοκράτωρ ἴσως ἐκάλεε αὐτὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν. Ἐλησμονεῖ πάντα ταῦτα. Εἶχε τὸ πᾶν, ἀλλὰ τὴν Φλαβίαν μόνον ἐπεθύμει. Ἄν ἡ Φλαβία ἤρνεῖτο, οὐδὲν αὐτὸς ἐκέκνητο.

— Ἀκούσατε, ἐξηκολούθησεν, ὅ,τι ἔπραξα τὸ ἔπραξα δι' ὑμᾶς . . . Κατ' ἀρχὰς, εἶνε ἀληθές, εἰργαζόμενη μόνον ὅπως εὐχαριστήσω τὴν ὑπερφανίαν μου. Κατόπιν ἐγείνατε σεῖς ὁ μόνος σκοπὸς τῶν σκέψεών μου, ὄλων μου τῶν ἀγώνων. Ἀνελογιζόμενη ὅτι ἔπρεπε νὰ φθάσω εἰς μέγιστα ὕψη ὅπως καταστῶ ἄξιος ὑμῶν. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ καμφθῆτε ἐπὶ τέλους τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν πᾶσάν μου τὴν ἰσχὺν θὰ ἔρριπτα εἰς τοὺς πόδας σας. Παρρητήσατε λοιπὸν σήμερον τὴν θέσιν μου. Δὲν με κρίνετε ἄξιον συγγνώμης ; Μὴ με περιφρονῆτε πλέον, σὰς ἐξορκίζω !

Ἐκείνη ἐτήρει σιγὴν εἰσέτι. Εἶπεν ἡσύχως :

— Ἀνεγερθῆτε, κύριε, δυνατὸν νὰ εἰσέλθῃ τις.

Ἡρνήθη καὶ ἤρξατο ἰκετεύων ἐκ νέου. Ἴσως θὰ ἀνέμενεν ἔτι ἂν μὴ ἐζηλοτύπει τὸν κύριον δὲ Φονδέτ. Ἡ ζηλοτυπία ἐκείνη συνετάρασεν αὐτὸν μέχρι παραφροσύνης. Εἶτα ἀπέβη ταπεινότητας.

— Βλέπω ὅτι με περιφρονεῖτε πάντοτε ! Προσμεῖνατε τοῦλάχιστον, μὴ ἀγαπάτε ἄλλον. Σὰς ὑπόσχομαι τοσοῦτον μέγала πράγματα, ὥστε θὰ καμφθῆτε ἐπὶ τέλους. Συγχωρήσατε τὴν πρὸ ὀλίγου βαναυσότητά μου. Δὲν γνωρίζω τί πράττω . . . ὦ ! ἀφίσατέ με νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ με ἀγαπήσθε μίαν ἡμέραν !

— Ποτέ ! εἶπε ζωνρῶς ἐκείνη.

Καὶ ἐκινήθη ὅπως ἀναχωρήσῃ, ἐνῶ ἐκεῖνος συντετριμμένος ἔμενε κατὰ γῆς. Τότε, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ὑπὸ μανίας καταληφθεὶς, ἀνηγέρθη καὶ ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῶν καρπῶν τῆς χειρὸς. Θὰ ἦττατο λοιπὸν ὑπὸ μιᾶς γυναικὸς, ὁπότεν κόσμος ὀλόκληρος κατέκειτο πρὸ τῶν ποδῶν του ! Τὸ πᾶν ἠδύνατο, νὰ ἀνατρέψῃ τὰ Κράτη, νὰ διευθύνῃ κατὰ βούλησιν τὴν Γαλλίαν, καὶ θὰ ἠδύναται ν' ἀποκτήσῃ τὸν ἔρωτα τῆς συζύγου του ! Ἐκεῖνος, ὅστις ἦτο πανίσχυρος, τοῦ ὁποῖου αἱ ἐλάχισται ἐπιθυμίαι ἦσαν προσταγαί, ἔνα μόνον εἶχε πόθον, ὃν δὲν ἠδύνατο νὰ εὐχαριστήσῃ, διότι ἐν πλάσμα, ἀσθενὴς ὡς παιδίον, ἤρνετο ! Καὶ ἔθλιβε τοὺς βραχίονας αὐτῆς καὶ διὰ φωνῆς τραχείας ἐπανελάμβανεν :

— Θέλω . . . θέλω . . .

— Ἄλλὰ δὲν θέλω ἐγώ· ἔλεγεν ἡ Φλαβία πᾶλλευκα ; καὶ ἰσχυρογνώμων.

Ὁ ἀγὼν ἐξηκολούθει, ὁπότεν ὁ βαρόνος Δανβιλιὲ ἤνοιξε τὴν θύραν. Ὁ Ναν-

τὰς τότε ἀφῆκε τὴν Φλαβίαν καὶ ἀνεκράξεν :

— Κύριε, ἰδοὺ ἡ θυγάτηρ σας ἐπανερχομένη ἐκ τοῦ ἐραστοῦ τῆς . . . Εἶπῃτε λοιπὸν αὐτῇ ὅτι ἡ σύζυγος πρέπει νὰ σέβηται τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἀγαπᾷ αὐτόν, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχη συναίσθησιν τῆς τιμῆς αὐτῆς . . .

Ὁ βαρόνος, πολὺ γηράσας, ἴστατο ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ πρὸ τῆς βιαίας ἐκείνης σκηνῆς ἥτις προϋξένησεν αὐτῷ ἀλγεινὴν ἐκπληξιν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἔζων ἠνωμένοι, ἐπεδοκίμαζε δὲ τὴν λεπτότητα τῶν μεταξὺ τῶν δύο συζύγων σχέσεων, ἀποδίδων αὐτὴν εἰς κοσμιότητα. Αὐτὸς καὶ ὁ γαμβρὸς του ἦσαν γενεαὶ διαφέρουσαι· ἀλλ' ἐὰν ἡ μεγάλη αὐτοῦ χρηματιστικὴ ἐνέργεια ἐλύπει αὐτόν, ἂν ἀπεδοκίμαζεν ἐπιχειρήσεις τινὰς ριφοκινδύνους εἶχεν ὅμως ἀναγνωρίσει τὴν ἰσχὺν τῆς θελήσεως καὶ τὴν ὑψηλὴν του διάνοιαν. Καὶ ἐπιπτεν ἀποτόμως ἐν τῷ δράματι τούτῳ, ὅπερ δὲν ὑπόπτευεν.

Ὅπότεν ὁ Ναντὰς εἶπεν ὅτι ἡ Φλαβία εἶχεν ἐραστήν, ὁ βαρόνος, ὅστις μετεχειρίζετο εἰσέτι τὴν νενυμφευμένην θυγατέρα του με τὴν αὐτὴν αὐστηρότητα οἶαν ὅτε ἦτο δεκαέτις, προῦχώρησε σοβαρῶς.

— Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἐραστοῦ τῆς, ἐπανελάμβανεν ὁ Ναντὰς, καὶ ἤδη βλέπετε αὐτὴν ἐνταῦθα ἀψηφουσαν με.

Ἡ Φλαβία εἶχεν ἀποστρέψει μετὰ περιφρονησεως τὴν κεφαλὴν. Διηυθέτει τὰς χειρίδας τῆς, ὡς ἡ βαναυσότης τοῦ συζύγου τῆς εἶχε συμπύξῃ. Ἐν τούτοις ὁ πατὴρ αὐτῆς τῇ ἔλεγεν :

— Κόρη μου, πῶς δὲν ὑπερασπίζεσθε ἑαυτήν ; εἶνε ἀληθὲς ὅ,τι ὁ σύζυγός σας λέγει ; Ἐφυλάξατε λοιπὸν καὶ τὴν ὑστάτην ταύτην θλίψιν εἰς τὸ γῆρας μου ; . . . Ἡ κατασχύνῃ αὐτὴ θὰ ἦτο καὶ ἐμῆ, διότι τὸ σφάλμα ἐνὸς μέλους τῆς οικογενείας ἀρκεῖ νὰ ρυπάνῃ καὶ τὰ ἐπίλοιπα μέλη.

Ἐκείνη τότε ἐποίησατο κίνημα ἀνυπομονησίας. Καὶ ὁ πατὴρ τῆς ἤδη κατήγορος ! Ἐπὶ στιγμὴν ἔτι ὑπέμεινε τὰς ἐρωτήσεις του φειδομένη αὐτοῦ τοῦ αἴσχους τῆς ἐξηγήσεως· ἀλλ' ὁ γέρον παρρηφίετο ἤδη βλέπων αὐτὴν ἄφρονον καὶ προκλητικὴν. Ἐκείνη τότε εἶπεν :

— Ἀφίσατε, πάτερ, τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν νὰ παίζῃ τὸ μέρος του . . . Σεῖς δὲν τὸν γνωρίζετε. Σεβασθῆτε ἑαυτὸν καὶ μὴ με ἀναγκάζετε νὰ ὀμιλήσω.

— Εἶνε σύζυγός σας, ὑπέλαβεν ὁ γέρον εἶνε ὁ πατὴρ τοῦ τέκνου σας.

Ἡ Φλαβία ἀνωρθώθη φρικτωσά.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶνε ὁ πατὴρ τοῦ τέκνου μου . . . Ἐπὶ τέλους θὰ σὰς εἶπω τὰ πάντα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ ἀπατήσας με, διότι τότε τοῦλάχιστον θὰ ἦτο συγγνωστός, ἐὰν με εἶχεν ἀγαπήσει. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπλῶς ἐπωλήθη καὶ συγκατένευσεν ὅπως καλύψῃ τὸ σφάλμα ἄλλου.

Ὁ βαρόνος ἐστράφη πρὸς τὸν Ναντὰς ὅστις πελιδνὸς ὡπισθοχώρει.

— Ἀκούετε, πάτερ μου, ἐπανελάβεν

ισχυρότερον ἢ Φλαβία, ἐπωλήθη ἀντί χρημάτων . . . οὐδέποτε ἠγάπησα αὐτόν, οὐδέποτε μὲ ἠγγισε διὰ τοῦ ἀκρου οὔτε τοῦ δακτύλου . . . Ἠθέλησα τότε νὰ μὴ σὰς προξενήσω μέγα ἄλγος καὶ ἠγόρασα αὐτόν ὅπως ψευδοῦμαι, ὅπως σὰς ἀπατήσω. . . Παρατηρήσατέ τον, ἰδέτε ἐὰν ψεύδωμαι.

Ὁ Ναντὰς ἔκρυσεν ἐν ταῖς χερσὶ τὸ πρόσωπον.

— Καὶ ἰδοὺ σήμερον, ἐξηκολούθησεν ἡ νεαρὰ γυνή, θέλει νὰ τὸν ἀγαπήσω . . . Ἔπασε γονυπετὴς καὶ ἔκλαυσε. Κωμωδία ἀναμφιβόλως. Συγγνώμην ἂν σὰς ἐξηπάτησα, πάτερ μου. Ἀνήκω λοιπὸν εἰς τὸν ἀνθρώπον αὐτόν; Ἦδη ὅποταν γνωρίζετε τὸ πᾶν, ὀδηγήσατέ με ἐντεῦθεν. Εἶδετε πόσον βίαιος ἐφάνη, δὲν μένω στιγμὴν πλέον.

Ὁ βαρόνος ἀνύψωσε τὸ κεκυφὸς σῶμά του, καὶ σιωπηλός, προσέφερε τὸν βραχίονα εἰς τὴν θυγατέρα του. Ἀμφότεροι διέβησαν τὸ δωμάτιον, ὃ δὲ Ναντὰς οὔτε ἐκινήθη κἄν ὅπως συγκρατήσῃ αὐτοῦς. Ὅταν ἔφθασαν ἐν τῇ θύρᾳ, ὃ γέρον εἶπεν:

— Χαίρετε, κύριε.

Ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη. Ὁ Ναντὰς ἔμεινε μόνος, συντετριμμένος, καὶ ὡς παρὰ φρον θεωρῶν τὸ περίξ αὐτοῦ κενόν. Ὁ Γερμανὸς εἰσήλθε κομίζων ἐπιστολήν, ἣν κατέθεσεν ἐπὶ τοῦ γραφείου. Ἀπεσφράγισεν αὐτὴν μὴχανικῶς καὶ διέτρεξε ταύτην. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ὀλόκληρος γεγραμμένη διὰ χειρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος, τῷ ἀνήγγελλε διὰ κολακευτικῶν φράσεων ὅτι εἶχε κληθεῖ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν. Μόλις ἐνόησεν. Ἡ πραγματοποίησις ὅλων του τῶν φιλοδοξιῶν δὲν ἀπασχόλει αὐτόν πλέον. Εἰς τὰ παρακαίμενα χρηματοκιβώτια ὃ ἦχος τοῦ χρουσοῦ ἐπληρῶσεν τὴν ὄραν ταύτην ὃ οἶκος Ναντὰς ἔρεγγε, κινῶν ὀλόκληρον κόσμον. Ἐκεῖνος, ἐν μέσῳ τοῦ κολοσσαίου ἐκείνου ἔργου, εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς ἐαυτοῦ ἰσχύος, ἠλιθίως προσβλέπων τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐξέπεμψε τὸ παιδικὸν τοῦτο παράπονον, ὅπερ ἦτο ἡ ἀρνησις σύμπαντος τοῦ ἐαυτοῦ βίου:

— Δὲν εἶμαι εὐτυχής . . . δὲν εἶμαι εὐτυχής . . .

Ἐκλαίεν, ἡ κεφαλὴ ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ γραφείου του, τὰ δὲ διακαῆ αὐτοῦ δάκρυα ἀπῆλειπον τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, ἥτις ὠνόμαζεν αὐτόν ὑπουργόν.

Δ'

Ὁ Ναντὰς ἀπὸ δέκα καὶ ὀκτῶ μηνῶν διετέλει Ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν, ἐργάζετο δὲ ὑπερανθρώπως. Τὴν ἐπιούσαν τῆς βιαίας ἐκείνης σκηνῆς, ἥτις εἶχε συμβεῖ ἐν τῷ γραφείῳ του, ἔσχε συνέντευξιν μετὰ τοῦ βαρόνου Δανβιλιέ. Ἡ Φλαβία, τῇ συμβουλῇ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, συγκατατέθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν συζυγικὸν οἶκον, ἀλλ' οἱ σύζυγοι δὲν ἀπηύθυνον ποτὲ τὸν λόγον πρὸς ἀλλήλους, ἐκτὸς ἐνώπιον τοῦ κόσμου. Ὁ Ναντὰς ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέγαρόν του. Τὸ ἐσπέρως ὠδήγει παρ'

αὐτῷ τοὺς γραμματεῖς του καὶ διεκπεραίου τὴν ἐργασίαν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ βίου του ἐξετέλεσε τὰ μεγαλείτερα πράγματα. Φωνή τις ὑπηγόρευεν αὐτῷ ὑψηλὰς καὶ καρπίμους ἐμπνεύσεις. Εἰς τὴν θέαν τοῦ ψιθυροῦ συμπαθείας καὶ θαυμασμοῦ ἠγείρετο. Ἐκεῖνος ἔμενον ἀναίσθητος εἰς τὰ ἐγκώμια, ὡσεὶ ἐργάζετο ἀνευ ἐλπίδος ἀνταμοιβῆς, σωρῶν ἔργα ἐπὶ ἔργων καὶ μοναδικὸν ἔχων σκοπὸν ὅπως δοκιμάσῃ τὸ ἀδύνατον. Ὁσᾶκις ἀνήρχετο ὑψηλότερον συνεβουλεύετο τὸ πρόσωπον τῆς Φλαβίας. Εἶχε καταδαμασθεῖ ἐπὶ τέλους; Τῷ συνεχῶρει λοιπὸν ἤδη τὴν ἀρχαίαν του ἀτιμίαν, ὅπως εἰς τὸ ἐξῆς βλέπῃ μόνον αὕτη τὴν ἐξέλιξιν τῆς διανοίας του; Καὶ ὅμως πάντοτε οὐδεμίαν ἔβλεπε συγχίνησιν ἐπὶ τοῦ ἀφώνου προσώπου τῆς γυναικὸς ταύτης καὶ ἐπαναδιδόμενος εἰς τὴν ἐργασίαν ἔλεγε καθ' ἑαυτόν: «Δὲν μὲ θεωρεῖ ἄξιον, πρέπει νὰ ἀνέλθω εἰσέτι, νὰ ἀνέρωμαι ἀκαταπαύστως.» Διὰ τῆς βίας ἠνόει νὰ κατακτήσῃ τὴν εὐτυχίαν, ὡς εἶχε πράξει τοῦτο διὰ τὴν τύχην. Ἠρχίζε πιστεύων πάλιν τὴν δύναμιν, αὐτὴν ὡς μοχλὸν τοῦ κόσμου παρεδέχετο, διότι ἡ θέλησις τοῦ βίου ἔπλασε τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅποταν ἐνίοτε ἀπεθαρρύνετο, κατεκλείετο ὅπως οὐδεὶς ἴδῃ τὴν ἀσθένειαν τῆς ἐαυτοῦ σαρκός. Μόνον ἐκ τῶν κοίλων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, τοὺς ὁποίους ζῶνῃ μελαίνῃ περιέβαλλε καὶ ὀτίνες ἀνέλαμπον σφόδρα, ἐμαντεύοντο οἱ ἀγῶνες οὗς ὕφιστατο.

Ἦδη κατεβίβρωσεν αὐτόν ἡ ζηλοτυπία. Νὰ μὴ κατορθώσῃ ν' ἀγαπηθῇ ὑπὸ τῆς Φλαβίας, ἥτο μαρτύριον ὑπὸ μανίας κατελαμβάνετο ὅποταν ἀνελογίζετο ὅτι δυνατὸν αὕτη νὰ ἀνῆκεν εἰς ἄλλον. Ἐκέκτητο τὴν ἐλευθερίαν τῆς, ἠδύνατο ν' ἀνανεώσῃ σχέσεις μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Φονδέτ. Ἐκεῖνος δὲ προσεποιεῖτο λοιπὸν ὅτι δὲν ἐνησχολεῖτο ποσῶς περὶ αὐτῆς, καίτοι αἱ ἐλάχισται ἀνοησίαι τῆς κατεβύθιζον αὐτόν εἰς φοβερὰς ἀγωνίας. Ἄν δὲν ἐφοβεῖτο μήπως καταστῇ γελοῖος, θὰ παρηκολούθει αὐτὴν ἐν ταῖς ὁδοῖς. Τότε ἐπεθύμησε νὰ ἔχῃ πλησίον τῆς πρόσωπον, οὕτινος θὰ ἐξηγόραζε τὴν ἀφοσίωσιν.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ εἶχον διατηρήσει τὴν δεσποινίδα Σίν, διότι ἀφ' ἐνός ὃ βαρόνος εἶχε συνηθίσει αὐτὴν, ἀφ' ἑτέρου τόσα πολλὰ ἐγνώριζεν, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀποπέμψωσιν αὐτὴν. Πρὸς στιγμὴν ἡ γραῖα κόρη ἐφαντάσθη ν' ἀποσυρθῇ μὲ τὰς εἰκοσι χιλιάδας φράγκων, ὡς ὃ Ναντὰς τὴν ἐπιούσαν τοῦ γάμου ἔδωκεν αὐτῇ. Ἄλλ' ἀναμφιβόλως ἐσκέφθη ὅτι εὐκαιρία θὰ παρυσιαζόντο ὅπως κερδίσῃ ἐκ νέου. Ἀνέμενε λοιπὸν νεωτέραν περίστασιν, ἵνα ἀποκτήσῃ ἑτέρας εἰκοσι χιλιάδας, ὅπως ἀγοράσῃ εἰς τὴν πατρίδα τῆς Ροανβίλ τὴν οἰκίαν τοῦ συμβολαιογράφου, ἣν ἀπὸ παιδίον ἐθαύμαζεν.

Ὁ Ναντὰς οὐδόλως ἐδίστασε νὰ ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς γραῖας κόρης, ἥς εἶχε κατανοήσει τὴν προσπεποιημένην εὐλάβειαν. Τὸ πρῶτ' προσεκάλεσεν αὐτὴν ἐν τῷ γραφείῳ του καὶ τῇ εἶπε νὰ

τῷ διδῇ λόγον πασῶν τῶν πράξεων τῆς συζύγου του, ἀλλ' ἐκείνη προσεποιήθη ὅτι ὠργίζετο, λέγουσα εἰς αὐτόν διὰ ποίαν τὴν ἐξελάμβανεν.

— Ἐχω πολλὰς ἐργασίας, δεσποινίς, μὲ περιμένουσι. Τελειώσωμεν, παρακαλῶ.

Ἄλλ' ἐκείνη δὲν συγκατένευεν, ἤθελεν ἐξηγήσεις. Εἶχεν ὡς ἀρχὴν ὅτι οὐδὲν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶνε αἰσχρὸν, ἀλλ' ὅτι γίνεται τοιοῦτο ἢ παύεται ὄν, κατὰ τὰς περιστάσεις.

— Πρόκειται, ὑπέλαβεν οὗτος, περὶ καλῆς πράξεως . . . Φοβοῦμαι ὅτι ἡ σύζυγός μου ὑποφέρει κρυφίως. Ἀπὸ τινων ἐβδομάδων βλέπω αὐτὴν μελαγχολικὴν καὶ ποθῶν νὰ μάθω τὸ αἷτιον, ἐσκέφθη ὁ μᾶς.

— Τότε θηρρεῖτε ἐπ' ἐμοῦ, ἀπεκρίνατο μετὰ μητρικῆς διαχύσεως. Ἀγαπῶ πολὺ τὴν κυρίαν, θὰ πράξω τὸ πᾶν διὰ τὴν τιμὴν αὐτῆς καὶ τὴν ἰδικὴν σὰς . . . Ἀπὸ αὐριοῦ θὰ ἀγρυπνῶ ἐπ' αὐτῆς.

Τῇ ὑπεσχέθη τότε νὰ ἀνταμειψῇ αὐτὴν κατὰ τὰς ἐκδουλεύσεις τῆς. Ἡ γραῖα κόρη κατ' ἀρχὰς ὠργίσθη. Εἶτα διὰ τρόπου ἐπιτηδείου ἠγάγεν αὐτόν εἰς τὸ νὰ ὀρίσῃ τὸ ποσόν. Ἡ συμφωνία ἐτετέλεσθη. Θὰ τῇ ἔδιδε δέκα χιλιάδας φράγκων, ἂν τῷ παρῆεν ἐπίσημον ἀπόδειξιν τῆς καλῆς ἢ κακῆς διαγωγῆς τῆς συζύγου του.

Ἐκτοτε ὃ Ναντὰς ἠσύχασεν ὀλίγον. Τρεῖς ἔρρευσαν μῆνες κατεγίνετο εἰς σοβαρὰν ἐργασίαν, τὴν προπαρασκευὴν τοῦ προϋπολογισμοῦ. Ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος, εἶχεν ἐπιφέρει εἰς τὸ οἰκονομικὸν σύστημα σπουδαίας μεταρρυθμίσεις. Ἐγίνωσκεν ὅτι θὰ κατεπολεμεῖτο ἰσχυρῶς ἐν τῇ Βουλῇ, ἔπρεπε νὰ προετοιμάσῃ τὰ μέσα τῆς ἀμύνης. Πολλὰκις ὀλοκλήρους νύκτας ἠγρύπνει. Τὸν διεσκέδαζε τοῦτο καὶ τὸν καθίστα ὑπομονητικόν. Ὅποταν ἔβλεπε τὴν δεσποινίδα Σίν, ἀπηύθυνεν αὐτῇ βραχείας ἐρωτήσεις. Ἐγνώριζε τιποτε; Ἡ κυρία εἶχεν ἐξέλθει εἰς ἐπισκέψεις; Εἰς τίνας οἰκίας εἶχε μεταβεῖ; Ἡ δεσποινίς Σίν ἐτήρει ἀκριβὲς ἡμερολόγιον, ἀλλ' εἰσέτι ὅ,τι εἶχε συλλέξει ἦτο ἐπουσιδῆδες. Ὁ Ναντὰς τότε ἠσύχασεν, ἐν ᾧ ἡ γραῖα ἐκάμυε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνίοτε, ἐπαναλαμβάνουσα ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἴσως θὰ εἶχεν εἰδήσεις.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἡ θαλαμηπόλος ἐποιήσατο πολλὰς σκέψεις. Αἱ δέκα χιλιάδες φράγκων δὲν ἤρκουν, εἶχεν ἀνάγκην εἴκοσιν, ὅπως ἀγοράσῃ τὴν οἰκίαν τοῦ συμβολαιογράφου. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ πωληθῇ εἰς τὴν σύζυγον, ὡς εἶχε πράξει τοῦτο καὶ διὰ τὸν σύζυγον. Ἄλλ' ἐγνώριζε καλῶς τὴν κυρίαν, ἐφοβεῖτο μὴ ἀποπεμφθῇ ἀμέσως. Πρὸ πολλοῦ, πρὶν ἢ εἰσέτι τῇ ἀναθέσῃ τὸ ἔργον τοῦτο, κατεσκόπευε δι' ἴδιον συμφέρον τὴν κυρίαν, ἀναλογιζομένη ὅτι τὰ ἐλαττώματα τῶν κυριῶν εἶνε ἡ τύχη τῶν ὑπηρετῶν. Ἄλλὰ πάραυτα προσέκοψεν εἰς τὴν τιμιότητα ἐκείνην, ἥτις εἶνε ἰσχυρά, διότι ὡς ἔρεισμα ἔχει τὴν ὑπερηφανίαν. Ἡ Φλαβία, ἕνεκα τοῦ παθήματος αὐτῆς, ἐμίσει πάντας τοὺς ἀνδρας. Ἡ δεσποινίς Σίν ἤρξατο ἀπελιζομένη, ὅποταν ἡμέραν τινὰ συνήντησε

τόν κύριο νδὲ Φονδέτ. Τοσοῦτον φλογεράς ἐρωτήσεις τῇ ἀπήθυσεν οὗτος περὶ τῆς ἐρωμένης του, ὥστε ἐνόησεν ὅτι διακκῶς ἐπεθύμει αὐτήν, κατατροχόμενος ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καθ' ἣν εἶχε κρατήσει αὐτήν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Τότε ἡ γραῖα πάραυτα συνέλαβε τὸ σχέδιόν της· νὰ ὑπηρετήσῃ ταυτοχρόνως τὸν σύζυγον καὶ τὸν ἐραστήν, ἰδοῦ σχέδιον εὐφυές.

Τὸ πᾶν ἤρχετο κατ' εὐχὴν. Ὁ κύριος δὲ Φονδέτ, ἀπελπὶς ἤδη, πάντα τὰ ἑαυτοῦ ὑπάρχοντα θὰ ἔβιδεν ὅπως ἀποκτήσῃ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣν ἄλλοτε εἶχεν ἀπολαύσει. Πρῶτος αὐτὸς ἐβολιδοσκόπησε τὴν δεσποινίδα Σιν. Ἐπανείδεν αὐτήν, προσεποιήθη αἰσθημα, ὀρκιζόμενος ὅτι θὰ φρονεῖται ἂν ἐκείνη δὲν ἐβόηθη αὐτόν. Ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, μετὰ πολλὰς λεπτότητας καὶ πολλοὺς ἐνδοιασμούς, ἡ συμφωνία ἐγένετο. Θὰ τῇ ἔβιδε δέκα χιλιάδας φράγκων, ἐκείνη δὲ ἐν ἐσπέρας θὰ ἐκουπτεν αὐτὸν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Φλαβίας.

Τὸ πρῶτὸ ἡ δεσποινὶς Σιν μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ Ναντάς.

— Τί ἐμάθετε; ἤρωτησεν ὠχρίων.

Κατ' ἀρχὰς ἐκείνη δὲν εἶπέ τι ἀκριβές. Ἦτο βεβαία ὅτι ἡ κυρία εἶχε σχέσεις, ὅτι εἰσέτι καὶ συνεντεύξεις ἔβιδεν.

— Εἰς τὸ τέλος, εἰς τὸ τέλος, ἐπανελάμβανεν ὁ Ναντάς μανιώδης ἐξ ἀνυπομονησίας.

Τέλος ἡ θαλαμηπόλος προέφερε τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου δὲ Φονδέτ.

— Τὸ ἐσπέρας τοῦτο θὰ εἶνε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας.

— Ἐχει καλῶς, εὐχαριστῶ, ἐψέλλισεν ὁ Ναντάς.

Καὶ φοβηθεὶς μὴ αὐτὴ κατίδη τὴν ἀδυναμίαν του, ἀπέπεμψεν αὐτήν διὰ χειρονομίας. Ἦ ἀπότομος αὐτὴ ἀποπομπὴ ἐξέπληξεν, ἀλλὰ καὶ κατέθελε τὴν γραῖαν, ἥτις ἐπίστευεν ὅτι θὰ ὑφίστατο μακρὰς ἐρωτήσεις καὶ εἶχε προετοιμάσει τὰς ἀπαντήσεις της ὅπως μὴ συλληφθῇ. Ὑπεκλίνατο καὶ ἀπεσύρθη λαβοῦσα ὕφος συγκινητικόν.

Ὁ Ναντάς ἠγέρθη. Μόλις ἔμεινε μόνος, ἤρξατο μεγαλοφῶνως λέγων:

— Ἀπόψε . . . εἰς τὸ δωμάτιον της . . .

Καὶ ἔφερε τὰς χεῖρας πρὸς τὴν κεφαλὴν του ὡσεὶ αὐτὴ διερρήγνυτο. Ἦ ἐν τῷ συζυγικῷ οἴκῳ συνέντευξις αὐτῆ, τῷ ἐφαίνετο ἡ ὑψίστη ἀναίδεια. Δὲν θὰ ἐπέτρεπε νὰ ὑβρίζεται τοιοῦτοτρόπως. Οἱ ἀθλητικοὶ αὐτοῦ γρόνθοι συνεθλίβοντο, ἡ δὲ μανία τὸν ὤθει πρὸς τὸν φόνον. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ περατώσῃ τὴν ἐργασίαν του. Τρὶς ἤδη ἐπειράθη ὅπως καθήσῃ πρὸ τοῦ γραφείου του, καὶ τρὶς ἡ ταραχὴ τοῦ σώματός του ὄλου ἔθετεν αὐτὸν ὀρθιον· ὅπισθεν αὐτοῦ ἤσθάνετο δύναμιν, ἥτις τὸν ὤθει πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἤσθάνετο τὴν ἀνάγκην ὅπως μεταβῇ παρὰ τῆς συζύγου του καὶ ἐξυβρίσῃ αὐτήν, καὶ τῇ προσάψῃ τὴν διαγωγὴν της. Τέλος κατε-

νίκησεν ἑαυτὸν, ἐπανάλαβε τὴν ἐργασίαν του, ὀρκισθεὶς ὅτι τὸ ἐσπέρας θὰ πνίξῃ αὐτούς. Καὶ αὕτη ἦν ἡ ὑψίστη νίκη τὴν ὁποῖαν καθ' ἑαυτοῦ ἤρατό ποτε.

Μετὰ μεσημβρίαν ὁ Ναντάς ἐπέβαλεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τὸ τελειωτικὸν σχέδιον τοῦ προϋπολογισμοῦ. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐποίησατο παρατηρήσεις τινάς, ἃς οὗτος ἀντέκρουσε μετὰ διαυγεστάτου πνεύματος. Ἠναγκάσθη ὅμως νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ εἰργάζετο εἰσέτι. Τὸ σχέδιον ἐμελλε νὰ κατατεθῇ τὴν ἐπαύριον.

— Μεγαλειότατε, θὰ ἔλθω τὴν νύκτα, εἶπε.

Καὶ καθ' ὁδὸν ἐσκέπετο. Θὰ τοὺς φονεύσω τὸ μεσονύκτιον, κατόπιν μέχρι τῆς πρωίας θὰ δυνηθῶ νὰ περάνω τὴν ἐργασίαν.

Τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν τράπεζαν ὁ βαρόνος Δανβιλιὲ ἤρξατο συνομιλίας περὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὅστις ἐνεποιεῖ μέγαν θόρυβον. Ἐκεῖνος, ὑπὸ οἰκονομικὴν ἔποψιν, δὲν ἐπεδοκίμαζε πάσας τὰς ἰδέας τοῦ γαμβροῦ του.

Καὶ ἔλεγεν ὅτι αἱ ἰδέαι αὗται ἦσαν μεγάλαι, ἐπίσημοι. Ὁ Ναντάς, ἐνόσφ ἀπεκρίνετο εἰς τὸν βαρόνον κατ' ἐπανάληψιν, ἐνόμισεν ὅτι παρετήρησε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς συζύγου του ἀτενῶς τοὺς ἰδικούς του θεωροῦντας. Συχνάκις ἤδη ἐκείνη παρετήρησε αὐτὸν τοιοῦτοτρόπως. Τὸ βλέμμα της δὲν ἦτο τρυφερόν, ἀπλῶς τὸν ἤκουεν αὕτη καὶ ἐφαίνετο ζητοῦσα ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του. Ὁ Ναντάς ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἐφοβεῖτο μὴ τὴν προέδωσαν. Ἴσχυρὰς κατέβαλε προσπάθειάς ὅπως φκνῇ ἀδιάφορος· ἐλάλησε πολλά, ἔφθασεν εἰς ὕψη, καὶ κατέληξε πείθων τὸν πενθερόν του, ὅστις ὑπεχώρησε πρὸ τῆς μεγάλης ταύτης διανοίας. Ἦ Φλαβία παρετήρησε αὐτὸν πάντοτε, καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἠδυπάθεια μόλις καταφανῆς διήλθεν ἐκ τοῦ προσώπου της.

Ὁ Ναντάς εἰργάσθη ἐν τῷ γραφείῳ του μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Εἰργάζετο πυρετωδῶς, οὐδὲν πλέον δι' αὐτὸν ὑφίστατο, οὐδὲν ἢ ὁ οἰκονομικὸς οὗτος μηχανισμός, ὃν βραδέως εἶχε κατασκευάσει μικρὸν κατὰ μικρὸν διὰ μέσου ἀναριθμητῶν κωλυμάτων. Ὅποταν ἐσήμαινε μεσονύκτιον, ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν. Τὸ μέγαρον κατέκλυζεν ἡρεμία ἄκρα. Αἰφνης ἀνεμνήσθη ὅτι ἡ μοιχεία ἦτο ἐκεῖ, εἰς τὰ βάθη τοῦ σκότους καὶ τῆς σιγῆς ἐκείνης. Ἀλλὰ δὲν ἐπεθύμει νὰ καταλείψῃ τὸ γραφεῖόν του. Ἐπιτόνως λίαν ἀνηγέρθη, κατέθεσε τὸν κάλαμον ἀκουσίως καὶ ἐποίησατο βήματά τινα ὡσεὶ ἤθελε νὰ ὑπακούσῃ εἰς ἀρχαίαν τινὰ θέλησιν, ἣν δὲν ἐπανεύρισκε πλέον. Εἶτα τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐγένετο ἐρυθρόν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν. Ἀνήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου του.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

I. Δ. Ζ.

Τὰ κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, εὐεθέρα ταχυδρομικῶν τελευτῶν ὑπὸ τὰς κατωτέρω τιμὰς. — Ἐπίση ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὁποιοῦδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον τοῦ παραγγελομένου βιβλίου.

Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμεῖων, κατὰ μετὰφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 4.70 — Ἦ Ἑλλ. ἀ. ἤτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' 23 εἰκόνων δρ. 5.50 — Ἦ Τιμωρία Βαλντενίης Σαβρᾶν δρ. 2.50 — Εἰς Χειμῶν ἐντὸς τῶν Πολικῶν Πάγων, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4.10 — Ἦ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πουσσὸν δὲ Τερτίλ, δρ. 2.20 — Ἦ Ἀμαζα Ἀρῆμος 13, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 4.10 — Ἐξομολογήσεις ἐντὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιστρίας δρ. 4.10 — Ἦ Νέα Ἑλληνίς, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 4.10 — Ἀφρικὴ, ἡ πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἐβδομάδες, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 3.20 — Ἦ Κλεανθία, δὴ γηγάμ Γ. Π. Ὑπερίδου δρ. 4.10 — Ἦ Μοσχολόγημα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κὸκ δρ. 2.20 — Ἦ Κόμησσα Παυλίνα δρ. 6.50 — Ἰστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνη (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστιφοῦρου Σαμαρτζῆδου (ἐκδόσις Β') δρ. 4.20 — Ὁ Καμπούργος τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κὸκ δρ. 4.70 — Ἦ Ἀρτοπῶλις, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τὸ Ἄκρον τοῦ Ὠτός, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρεκούρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἔγνη ἐντὸς Κακορρηγμάτων δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Ἦ Σόνις δρ. 2.20 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 4.70 — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἦ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παιδί τοῦ Προαστίου, ὑπὸ Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — Ἦ Μικ. οὐλά, ὑπὸ Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30 — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετὰφρασις Ν. Δραγοῦμη δρ. 7.50 — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ. 4.50 — Ἦ Λήσταρχος Γυνῆ δρ. 4.50 — Ἦ Κόρη μὲ 3 μεσοφύλακας, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κὸκ δρ. 4.70 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 4.30 — Μετὰ εἰκόσιν ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφύλακων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἐρωτος (ἐκδόσις Β') δρ. 4.70 — Ὁ Νατσαῖος, ὑπὸ Σατωβριάν, μετὰφρασις Κ. Ι. Δραγοῦμη δρ. 3.70 — Χαριχλῆς, εἰκόνες ἀρχαίων ἐλληνικῶν ἡθῶν καὶ ἔθμων, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετὰφρασις Α. Σταυρίδου δρ. 2.20 — Τὸ Ὑπόγειον, ἡ αἰ Δοῦ Ἀδελφᾶ, ἠθικὸν διήγημα δρ. 4.30 — Ἦ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Λυκογιάνης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — Ἦ Μαλβίνα δρ. 4.60 — Ἄδων Κιγώτης, μετὰφρασις Ι. Ἰσδ. Σκυλίση, μετὰ 13 εἰκονογραφῶν δρ. 5.30 — Αἱ Τραγηδίαί τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 9) δρ. 4.10 — Ἦ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἐρως, ὑπὸ Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεύματα Ἐντὸς Δυστυχοῦς, ἥτις Βίος τῶν Νόθων Τέκνων, μυθιστορία ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου (τόμοι 4) δρ. 16 — Ὁ Ἰατρός τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — Ὁ Πίλεμος τῶν Γυναικῶν δρ. 2.20 — Νανά, ὑπὸ Αἰμιλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Ὁ Ἀσκάνιος, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 7.30 — Διηγήματα, ὑπὸ Αἰμίριου Ἐνουζῆ (τόμοι 2) δρ. 6.40 — Αἱ Ρωσάδες Παρθέναι, ἡ ὁ Μηδενιστὸς ἐν Ρωσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Ριέντζης, ὁ τελευταῖος τῶν Ρωμαίων δημάρχων, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ν. Δραγοῦμη δρ. 3.30 — Ἦ Γυνῆ μὲ τὸ Βελούδιον Περιδέριον, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 2.70 — Τὸ Φρούριον Σωμῶν δρ. 2.70 — Ἦ διδασκαλίσα μυθιστορία Ἐυγενίης Σὺη δραχ. 3.20 — Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια ἥτις Ἀπομνημονεύματα Ἀλιχίης δὲ — Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς 3.70 — Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5.30 — Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.70 — Ὁ Ἰππότης Μάιος, μυθιστορία Ponsou de Terrail δρ. 2.70.